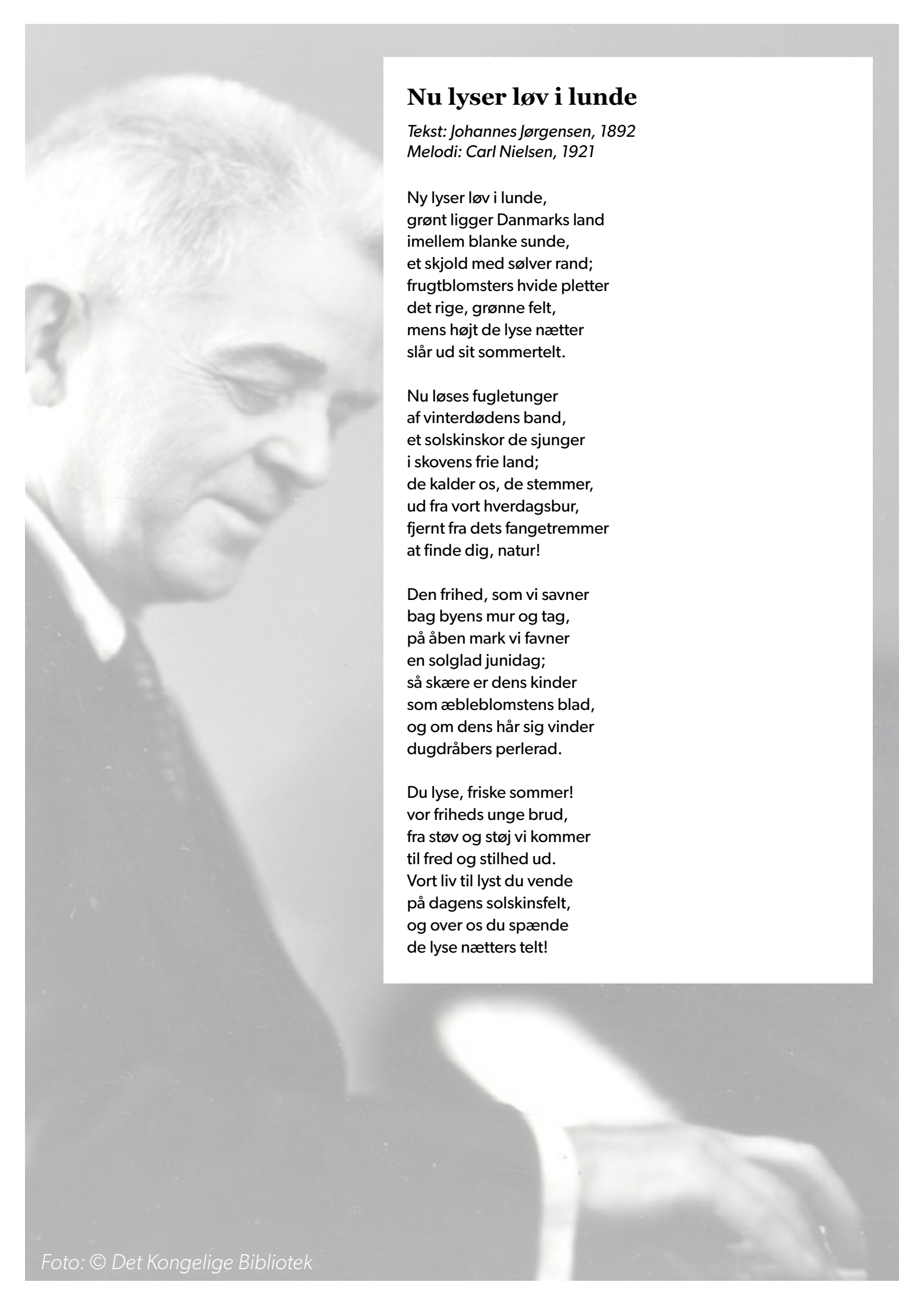

Nu lyser løv i lunde

Tekst: Johannes Jørgensen, 1892

Melodi: Carl Nielsen, 1921

Nu lyser løv i lunde,
grønt ligger Danmarks land
imellem blanke sunde,
et skjold med sølver rand;
frugtblomsters hvide pletter
det rige, grønne felt,
mens højt de lyse nætter
slår ud sit sommertelt.

Nu løses fugletunger
af vinterdødens band,
et solskinskor de sjunger
i skovens frie land;
de kalder os, de stemmer,
ud fra vort hverdagsbur,
fjernt fra dets fangetremmer
at finde dig, natur!

Den frihed, som vi savner
bag byens mur og tag,
på åben mark vi favner
en solglad junidag;
så skære er dens kinder
som æbleblomstens blad,
og om dens hår sig vinder
dugdråbers perlerad.

Du lyse, friske sommer!
vor friheds unge brud,
fra støv og støj vi kommer
til fred og stilhed ud.
Vort liv til lyst du vende
på dagens solskinsfelt,
og over os du spænde
de lyse nætters telt!